

Prædiken til 19. søndag efter trinitatis.

Vi fejrer dåb i dag. I to Line og Nick har taget den gode og vigtige beslutning, at jeres søn skulle døbes. Og det er han så blevet i dag. Det er et klogt og et kærligt valg I har truffet. For det er stort og betydningsfuldt det, der sker ved dåben. Gud tager imod jeres søn. Jeres barn Carl bliver også Guds barn. Og sådan som Carl hører til hos jer som han lever i jeres kærlighed hver dag resten af sit liv sådan vil han nu også høre til hos Gud og hver dag resten af sit liv leve i hans kærlighed. I to Line og Nick I vil det bedste for jeres børn. I vil gøre alt hvad I kan for at jeres søn får den bedste begyndelse på sit liv. At han er tryk og glad. Og at han aldrig skal mangle noget. Først og fremmest skal han aldrig mangle kærlighed. Da vi mødtes i torsdags, talte vi sammen om at sådan et fint lille nyt menneske jo er fuldstændig afhængig af jer sine forældre. Han er afhængig af at I passer ham, tager jer af ham, hjælper ham. Han kan ikke klare sig uden jer. Vi møder i dag en mand, der også er fuldstændig afhængig af andre mennesker. En mand som ikke kan klare sig selv. Han er lam. Altså ude af stand til at bevæge sig. Han ligger på en bære. Og

kan ingenting. Heldigvis så har han 4 gode venner. Som tager sig af ham. Som hjælper ham. Som vil gøre alt for ham. Nu har de fire venner fået en god ide. Og et håb om at deres ven kunne blive rask igen. De de havde hørt om Jesus. Vandreprædikanten. Ham der gik rundt med sine elever sine venner de 12 disciple og gjorde godt overalt, hvor de kom frem. Rygtet gik om ham, at han også kunne helbrede de syge. Nu var han her i deres by. Så nu havde de 4 venner fået den tanke, at de ville opsøge Jesus for at få ham til at helbrede deres syge ven. De drog afsted med båren imod det hus i byen Kapernaum, hvor de havde hørt at Jesus skulle opholde sig den dag. Da de kom til huset var der mennesker overalt. De var kommet for at høre, hvad Jesus havde at fortælle. For Jesus talte om Gud. Om livet med Gud. Som ingen andre. Jesus sagde, at ethvert menneske kan kalde Gud for sin far i himlen. Ethvert menneske kan tro på, at Gud elsker ham eller hende som sit eget barn. Folk stimlede sammen for at høre Jesus tale. Også her ved huset. Der var så mange mennesker samlet, at det var umuligt for de 4 venner at få deres lamme ven på båren båret ind af døren. Men giv op det kunne

der ikke være tale om. Hvor der er vilje er der vej. Så de bar den lamme op på taget – det flade tag som husene dengang havde – og begyndte at lave et hul i taget, som den lamme mand på båren kunne blive firet ned igennem. Nu lå han så på gulvet lige foran Jesus. Der er ingen, der siger noget. Den lammes venner er tavse. Den lamme siger heller ikke selv et ord. Det er Jesus, der bryder tavsheden. Han taler ind i tomheden. Som Gud gjorde, da han skabte liv i verden. Han taler til den lamme. "Søn, dine synder tilgives dig" Læg mærke til, at Jesus kalder ham for søn. Den lamme er ikke bare et ligegyldigt et tilfældigt menneske i rækken af alle de andre mennesker Jesus har mødt. For Jesus har ethvert menneske værdi og betydning. Også og måske især, det menneske, der ligger på en bære og ingenting kan. At Jesus kalder ham søn. Det betyder at Jesus møder også ham den lamme som et barn af Gud. Der har brug for hans hjælp. Og for hans tilgivelse. Brug for at få at vide at uanset hvad du har gjort forkert så tilgiver Gud dig. Da Jesus siger det til ham: "Dine synder tilgives dig." Så er der nogle af dem, der er forsamlet der i stuen i huset, der bliver vrede på Jesus. De siger det ikke højt.

Men Jesus kan se ind i deres hjerter. Han ved, hvad de tænker. De skriftkloge. Dem, der selv mener, at de kender Gud bedre end alle andre. De ved, at det kun er Gud, der kan tilgive. Og ikke sådan en tømmer søn fra Nazareth. Hvem tror han, at han er? Denne Jesus. Skulle han have noget som helst med Gud at gøre? Det har han. Det er det Jesus viser dem. Ved først at tilgive. Og ved derefter at helbrede den lamme. Med det han siger og det han gør viser Jesus. At Gud er i ham. At Gud lever i ham. Det er fordi Gud virker igennem Jesus at han kan sige til den lamme: Jeg siger dig, rejs, dig, tag din bære og gå hjem" Den lamme rejser sig. Han har ikke længere behov for at blive båret. Nu skal han selv til at være et menneske der bærer med på andres byrder. Da Jesus så deres tro. Sådan står der. Jesus ser den tro som de 4 venner har. Kan troen ses? Er troen synlig. I det liv vi lever? Ja på den måde at troen også handler om, hvad du gør. For andre. Hvordan du lever dit liv. Sammen med andre. Et sted i vores NT står der: " Bær hinandens byrder således opfylder i Kristi lov" Vi skal være ligesom de 4 venner, der bar deres syge ven. Når vi hjælper hinanden med at bære de byrder,

som vi kan få at bære på igennem vores liv. Sorg. Savn. Alvorlig sygdom. Ensomhed. Alt det der ikke er til at bære - alene så lever vi sådan som Jesus har lært os. For det var jo det han selv gjorde. Igennem hele sit liv. Hver gang Jesus mødte et menneske, der ikke kunne bære mere selv. Så bar han med. Så fjernede han de tunge byrder. Med sin kærlige omsorg og med sin tilgivelse. Så det menneske der før havde været nede og ligge. Igen kunne rejse sig. Føle sig lettet og fri og tage fat på at leve igen. Præcis som den lamme vi har hørt om i dag. Vores gudstjeneste er et møde med Jesus. Vi tror på, at han selv er tilstede her. I sin ånd. Ved døbefonten, hvor vi hørte ham sige "Og se jeg er med jer alle dage indtil verdens ende." Han er med os når vi holder altergang sammen. Her møder han os som dem vi er. Han tilgiver os det vi har gjort forkert. Han sætter os fri. Til at leve. Med hinanden. Så vores tro på ham kan ses. Når vi bærer med på hinandens byrder. Løfter hinandens livsmod. Amen. Ære være Faderen og sønnen og Helligånden som det var i begyndelsen så også nu og altid og i al evighed. Amen